

..שמעתי עליך דברים

רעים מאוד!

שולמן לשופט בוכווייץ,

שאותו עומדים להאשים

בעבירה של תנועה

כבוד השופט, שמעתי עליך דבר רים רעים מאוד! במילים אלה פנה החשוד מרדכי (מיטקה) שולמן, שכינויו „שולמן ישלם“ הולך לפניו, אל עבר שופט המעצרים התורן, מנחם ברי כוויץ. שולמן, שהובא בשבוע שעבר להארכת מעצר בבית-המשפט בתל-אביב, שמע כי עומדים להגיש כתב-אישום נגד השופט בוכוויץ בנין חציית צומת באור אדום. בדבריו התכוון כנראה שולמן להקיף את השופט. ובוכוויץ, שנדהם לשמע חוצפתו של החשוד, ציחה להורידו מיד אל מרתף-המעצר.

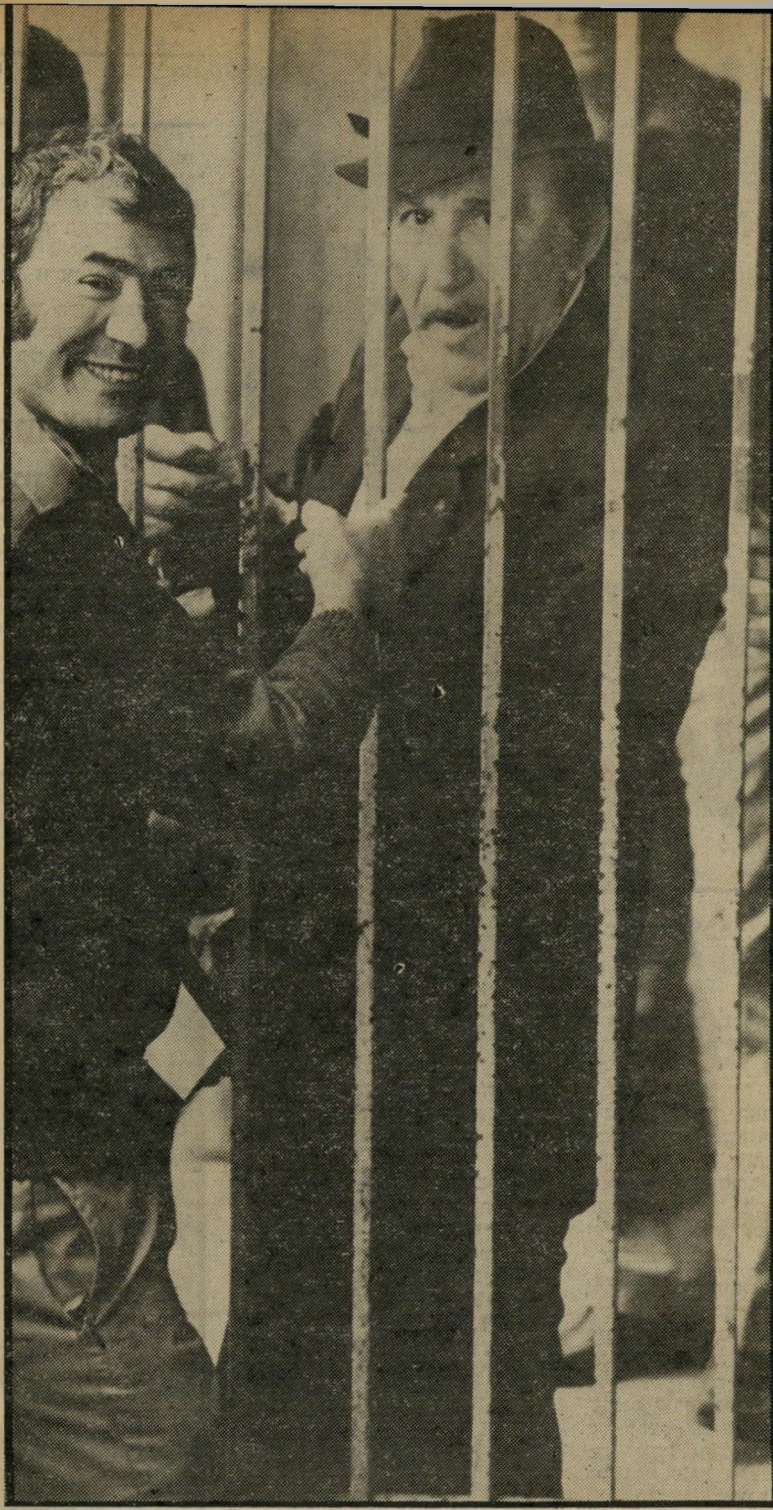
קול מתוק

מדבש

לומיים אחרייך שוב הובא שולמן אל השופט בוכוויץ. הפעם נפתח מישיפתו, בגין העבירות שיוחסו לו. בפעם זו ניסה שולמן לכפר על התנהגותו הקודמת, ולקרי נות את ליבו של השופט. כשנשאל אם הוא מודה באשמה, פנה שולמן כבד-הגוף אל השופט בקול מתוק מדבש, שערור הדי צחוק בקרב קהל הנוכחים באולם, ואמר: „כבוד השופט המכובד מאוד, אין כאן שאלה אם אני מודה או לא מודה. פשוט, כל הסיפור הזה של המישיפתה לא נכון. זהו שקר! או מה כבר יש לי להודות? אני בטוח שהשופט החכם והנבון יסיים איתי. כבודו עושה עלי רושם מצויין. או אני משאיר את ההחלטה בידיים של השופט הנכבד, ואני כבר בטוח שיידע מה צריך לעשות. באמת, כל טוב לכבודו והרבה בריאות, נחת ואושר. כל טוב.“

כתבה-אישום שהוגש נגד שולמן מייחס לו התנהגות פרועה במקום ציבורי, אייב מים, גרימת נזק בודון, תקיפת שוטר

מוח שישקיט אותו. שולמן אף הסביר פעם לשופט עד כמה עז רצונו להיגמל מיצר התקופות שלו.

במשך השנים הוטלו על שולמן, בנוסף לעונשים, גם הגבלות שונות. בתקופה מסוימת נאסר עליו להתגורר במרחק של פחות מ-90 ק"מ מתל-אביב. בתקופה אחרת נאסר עליו לבקר בבתי-קפה ובמסעדות. אך דבר לא עזר. שולמן חזר תמיד לסורו. השופטים נאלצו לשלוח אותו פעם אחר פעם למאסר.

העבירה החמורה ביותר שבה הורשע, אירעה בשנת 1972. שולמן נכנס אז לבית-הקפה שליד קולנוע שביט בגבעתיים, ותחת איומי סכין אילץ זוג עולים חדשים להתלוות אליו לדירתו, שברחוב רמב"ם. שם הצטרפו אליהם עוד ארבעה מידידיו. שולמן מן כלא את הבחורה בחדר השינה ואנס אותה באכזריות. חבריו של שולמן טיפלו בבחורה. הם הפשילו את מיכנסיו ואנסו אותו ללא רחם בזה אחר זה (העולם הזה 1823).

בית-המשפט שדן את שולמן וחבריו התייחס אליהם בשאט-נפש, והגדירם כחיות-אדם. הפעם שילם שולמן ביוקר על מעשיו. שערי בית-הסוהר נסגרו מאחוריו למשך שמונה שנים.

באחרונה שוחרר שולמן מן הכלא. אך הוא עדיין אסיר ברשיון. הסתבכותו הנוכחית, שבגינה נעצר שוב עד לתום ההליכים, אירעה תקופה קצרה אחרי שיחרורו. כאשר נודע בהיכל בית-המשפט כי שולמן חזר, מיהרו הכל אל אולם שופט המעצרים, כדי לחזות באיש שכבר הפך לאגדה.

חוש הומור

פרימיטיבי

לעניין שערור שולמן בבית-המשפט יש גם סיבה נוספת. אחת האגדות שנקשרו סביבו אומרת, שבניגוד להתנהגותו הפרועה בבתי-קפה ומסעדות, הוא נהוג להגיע לבית-המשפט בתלבושת מסודרת ומצוחצחת, ולהציג עצמו כשה תמים בפני השופט. לקול צחוקם של הנוכחים, היודעים היטב במי באמת מדובר, ואכן, גם הפעם הגיע שולמן לאולם של השופט בוכוויץ כשהוא לובש חליפה מגוהצת ומקפיד ליישרה היטב לפני הכניסה. כרגיל, הכחיש שולמן את האשמה שיוחסה לו.

שולמן, היודע שהקהל מצפה ממנו להציג גה, אינו מסתפק רק בהתייממות. כשהשופט אינו מבחין, הוא נהוג להזכיר לנוכחים שיש לו גם פרצוף אחר. גם הפעם נהג כך. בכניסה לאולם המישפט הטיח את ראשיתו של שני עצורים זה בזה והסביר:

שולמן השלם שוב

„לא רציתי להכאיב להם, אבל רק שידעו עם מי יש להם עניין.“ לשולמן אין מה לדאוג בנושא זה. אפילו שוטר חוליית הליווי של בית-המשפט יודעים עם מי יש להם עסק. הם מטפלים בשולמן בכפפות של משי וזוהר רים שלא להכעיסו, כדי שהגברתן לא יפגין את נחת זרועו. בעדינות רבה הם מבקשים ממנו להתלוות אליהם ומוכנים למלא את כל מבוקשו, ובלבד שלא יעורר בעיות. ושולמן יודע לנצל היטב את האימה שהוא משרה סביבו. לקול רעמי צחוקם של העצורים האחרים, עמד על כך שיירד למרתף המעצרים אך ורק בליווי של קצין. סמל לא הספיק לו. השוטרים הגבוכים נאלצו להזעיק את מפקדם, ורק אז נאות שולמן לרדת.

הרף התנהגותו נאלצים רבים להודות כי האיש ניחן בחוש הומור פרימיטיבי, ורבים ממעשיו לא נועדו אלא לבדר את הסובבים אותו. יש גם המתייחסים אליו כאל חולה-נפש. אלה סבורים כי עונשי מאסר לא יפתרו את בעייתו. הסתבכותו האחרונה של שולמן, שבאה אחרי שריצה תקופת מאסר ארוכה, אכן מוכיחה כי האיש שב לסורו.

הביריונות בישראל. שולמן מעולם לא שדד בנקים, לא פיצח כספות ולא ביצע פשע מתחכך כלשהו. כל חייו הקדיש למטרה אחת: להטיל אימה על סביבותיו. בייחוד נהג להפחיד את הבאים עמו במגע. אחרי שהיה משתכר, או לא ניתן היה כלל לדבר עמו. בימיו הטובים היה נאבק בשישישיבעה שוטרים, ומכה את כולם מכות נמרצות. גם היום, מספרים מכריו, מסוגל אגרוף שלו לעשות שמות.

שולמן ישלם הגיע לראשונה לכותרות העיתונים בשנת 1958, כשהיה בן 33. היה זה אחרי ששוטרים ירו באלמוני שנמר לט מפניהם, כאשר באו לעצור אותו לאחר שהתפרע בבית-קפה תל-אביבי. כשהשיגו אותו, התברר שהיה זה שולמן. מאז לא חדל לפקוד את חדרי-המעצר ובתי-הסוהר.

אונס

ומעשה סדום

לעיקבות התקלזיותיו החוזרות עם המישיפתה, הכריז שולמן כי הוא מתכוון לצאת לחופי-לארץ, כדי לעבור ניתוח

בתו של שולמן על ההאשמות, הוא פירש אותה כאי הודאה. בוכוויץ דחה את המשך המישפט למועד מאוחר יותר, והחליט לעצור את שולמן עד תום ההליכים נגדו.

שולמן הוא אורה ותיק ומוכר באור-למו של שופט המעצרים. במשך 55 שנותיו צבר עשרות תיקים, גדושים בעבירות איומים, מין ופגיעה ברכוש ובגוף. אולם יותר מכל התפרסם שולמן בזכות הנהוג שאימץ לעצמו, להיכנס למיסעדות ולבתי-קפה עם חבורת ידידים ולהזמין לכלול משקאות ומאכלים על חשבונו. אחרי שהידידים סעדו את ליבם והירו את צימאונם כהוגן, היו נוהגים לעזוב את המקום, תוך שהם חוזרים באוזני בעל המקום על המישפט, שהפך כבר מטבע לשון — „שולמן ישלם“.

שולמן היה נוהג להישאר במקום ולשיר תות לשוכרה עד אובדן חושים, או היה משתולל, מאיים ופוגע בלקוחות, הורס כל דבר שנקרה בדרכו, ולבסוף עוזב את המקום מבלי לשלם.

זכות ממדי גופו המרתיעים והתנהגותו חסרת-המעצורים, זכה שולמן במעמד המפוקפק של המלך הבלתי-מוכתר של עולם

העלבת עובדי-ציבור. לפי כתבה-אישום נכנס שולמן בשעה 2 אחר-הצות למיסעדה נון טונו, ברחוב יורדי-הסירה בתל-אביב. הרים את קולו וקרא לקהל השלקוחות במקום לצאת החוצה מבלי לשלם, תוך שהוא מכניס את ידו לכיס מכנסיו וצועק: „יש לי אקדה, כולם לצאת, אם לא — אני יורה!“

עד אובדן

חושים

לפי כתבה-אישום אף איים על אחד מהנוכחים במקום, כך שהתקרבו לעברו עם שני סכינים, וורק לעברו סכין אחרת, שלא פגעה בו. שולמן מואשם גם בגרימת נזקים בשווי של כ-800 אלף לירות לרכושו של בעל המיסעדה, שמואל שקד.

בהמשך כתבה-אישום מפורטים מעשיו של שולמן למחרת מעצרו. במרתף בית-המשפט תקף שולמן את השוטר יחזקאל ישעיה, שהופקד לשמור עליו, דהף אותו, היכה אותו בידו וירק עליו.

אחרי שהשופט בוכוויץ שמע את תשור-